

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 1548/18

ע"פ 1619/18

ע"פ 2604/18

לפני: כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופט י' אלרון

המערער בע"פ 1548/18: תום נתנאל גיא

המערער בע"פ 1619/18: אבניאל אלימלך

המערער בע"פ 2604/18: רועי בן-חיים

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעורים על גזר דינו של בית המשפט המחוזי
בירושלים בת"פ 17-01-32464 מיום 10.1.2018 שניתן
על ידי כב' השופטת ר' פרידמן-פלדמן

תאריך הישיבה: ד' בתשרי התשע"ט (13.09.18)

בשם המערער בע"פ 1548/18: עו"ד דוד הלוי

בשם המערער בע"פ 1619/18: עו"ד אהוד בן יהודה

בשם המערער בע"פ 2604/18: עו"ד שני דרי

בשם המשיבה: עו"ד יעקב מושקוביץ'

פסק-דין

השופט י' אלרון:

1. לפנינו שלושה ערעורים על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופטת ר' פרידמן-פלדמן) בת"פ 17-01-32464 מיום 10.1.2018, במסגרתו הושתו על המערערים עונשי מאסר בפועל וכן עונשים נוספים כפי שיפורט בהמשך. הערעורים כולם מופנים כלפי חומרת העונש.

העובדות הדרושות לעניין

2. המערער בע"פ 1548/18 (להלן: גיא) הורשע, על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של ייבוא סם מסוכן, לפי סעיף 13 ו-19א לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: הפקודה).

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, עובר ליום 23.12.2016, במועדים שאינם ידועים במדויק, יצחק הרמן (הנאשם 1 בהליך בבית המשפט המחוזי שלא ערער בתיק זה, להלן: הרמן), קשר קשר עם אדם אחר לייבא זרעי סם מסוכן מסוג קנבוס לישראל באמצעות גיא. במסגרתה, הזמין האחר חדר במלון ביוון על שם גיא לתאריכים 23-24.12.2016, ושלח למלון חבילה ובתוכה 10,000 זרעים של סם מסוכן מסוג קנבוס (להלן: החבילה).

ביום 23.12.2016 טס גיא עם חברתו לבולגריה, ומשם נסע לבדו ליוון על מנת לאסוף את החבילה, אשר חולקה ל-5 חבילות שונות שהוחבאו בתוך קופסת לגו. גיא חזר לבולגריה, מסר בכזב לחברתו כי מדובר במתנות לאחייניו וביקש להניח את קופסת הלגו ובתוכה זרעי הקנבוס במזוודתה, בטענה כי אין מקום במזוודתו.

ביום 29.12.2016 נעצרו גיא וחברתו עם המזוודה ובה קופסת הלגו, תוך ניסיונו של גיא להכניס את זרעי הסם המסוכן לישראל.

במסגרת הסדר הטיעון עם גיא הוסכם כי המשיבה תעתור לעונש מקסימלי של 10 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי, ואילו בא-כוחו של גיא יוכל לטעון לעונש באופן חופשי.

3. המערער בע"פ 1619/18 (להלן: אלימלך) והמערער בע"פ 2604/18 (להלן: בן-חיים) הורשעו, על פי הודאתם, בעבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית, לפי סעיף 7(א) ו-7(ג) לפקודה.

בכתב האישום המתוקן מתואר כי ביום 2.1.2017, סמוך לשעה 20:30, קשר הרמן קשר עם אלימלך ובן-חיים להעביר סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל של כ-50 גרם על מנת לבצע בו "עסקה אחרת". הרמן סיכם עם בן-חיים כי זה יעביר את הסם המסוכן

באמצעות אדם אחר, כך שיגיע לידי אלימלך. כן העביר הרמן לאלימלך את מספר הטלפון של בן-חיים.

עוד צוין בכתב האישום המתוקן כי הרמן סיכם עם אלימלך שייסע לנקודת מפגש בכפר אז"ר לאסוף את חבילת הסמים, ולאחר מכן הם יחלקו בה. בהמשך, נסע אלימלך ברכבו לנקודת המפגש ולקח משם את החבילה שהוסתרה מתחת לרכב, ואשר הכילה 49.60 גרם של סם מסוכן מסוג קנבוס, אותה לקח לרכבו.

יוער כי בן-חיים צירף תיק אחר שהתנהל כנגדו בת"פ 17333-11-15 (בית משפט השלום באר-שבע), במסגרתו הורשע, על יסוד הודאתו, בעבירה של החזקת סם לצריכה עצמית בלבד לפי סעיף 7(א) ו-7(ג) סיפא לפקודה ובעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. כמו כן צירף בן-חיים את ת"פ 15011-07-15 (בית משפט השלום תל-אביב) במסגרתו הואשם בהחזקת סמים מסוכנים לצריכה עצמית בלבד בכמויות קטנות יחסית.

ההליכים בפני בית משפט קמא

4. בפני בית המשפט המחוזי הוצגו תסקירי שירות המבחן בעניינם של המערערים.

5. מתסקיר שירות המבחן בעניינו של גיא עלה כי קיבל אחריות על מעשיו, מסר בדיקות שתן שנמצאו נקיות מסם, ואף "השתתף בקבוצת מעצרים" בה שיתף פעולה באופן פעיל, הגם שפעילותו במסגרתה לא היתה סדירה. שירות המליץ להימנע מלהטיל עונש מאסר בפועל על גיא, זאת בעיקר מחשש כי סביבה עבריינית עלולה להשפיע על תפקודו "באופן רגרסיבי", כלשון התסקיר.

מתסקיר שירות המבחן בעניינו של אלימלך עלה כי תפקודו גבולי, כי בוחן המציאות ויכולת השיפוט שלו לקויים, וכי הוא מתקשה להתמודד עם דחפים. שירות המבחן התרשם כי קיימים בעניינו של אלימלך גורמי סיכון ממשיים להמשך התנהגות עבריינית, והמליץ על "ענישה מוחשית וממשית".

מתסקיר שירות המבחן בעניינו של בן-חיים עלה כי הלה לא שיתף פעולה עם שירות המבחן; התקשה להכיר בבעייתיות דפוסיו ההתמכרותיים; וכי למרות שנטל אחריות על ביצוע העבירות, התייחס בקלות ראש להתנהגותו בעת ביצוען. שירות

המבחן התרשם כי לבן-חיים קשיים להיענות לסמכות. משכך, לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית בעניינו.

6. לאחר שקבע כי הערך החברתי שנפגע מעבירות הסמים הוא ההגנה על שלום הציבור, דן בית המשפט המחוזי בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ביחס לכל אחד מהמעוררים בנפרד.

לגבי גיא נקבע כי נטל חלק פעיל ביבוא הסם בכך שטס לשם כך מחוץ לגבולות הארץ כדי לאסוף את הסם ולהביאו לישראל. בית המשפט המחוזי קבע כי מקובלת עליו עמדת המשיבה לפיה מתחם העונש ההולם "מתחיל ב-10 חודשי מאסר בפועל".

בענינם של אלימלך ובן-חיים, ציין בית המשפט המחוזי כי השניים קשרו קשר עם הרמן להעביר את הסם, וכי אלימלך נסע במיוחד וקיבל את חבילת הסם. כן קבע כי סוג הסם וכמותו מהווים נסיבה מקלה בביצוע העבירה. לפיכך, קבע בית המשפט המחוזי כי מתחם הענישה ההולם בענינם הוא בין 10 ל-18 חודשי מאסר בפועל.

7. בקביעת עונשו של גיא בתוך המתחם, שקל בית המשפט המחוזי לקולא את נסיבותיו האישיות כעולה מתסקיר שירות המבחן; שיתוף הפעולה שלו בהליך הטיפולי; עברו הפלילי הנקי; גילו הצעיר ביחס למעוררים האחרים; וכן את שהייתו במעצר מאחורי סורג ובריח, ולאחר מכן במעצר בית ובאיזוק אלקטרוני לתקופה ממושכת. מכל הטעמים הללו קבע בית המשפט המחוזי כי יש לגזור את עונשו של גיא בתחתית מתחם הענישה.

בהתייחס לאלימלך, בית המשפט המחוזי זקף לזכותו את הודאתו בביצוע המעשים; שהותו לתקופה לא קצרה במעצר בית; וכן תוצאות האבחון הפסיכולוגי כפי שתוארו בתסקיר המבחן. מנגד, נשקלו לחומרא הרשעותיו הקודמות ועונשי המאסר בפועל שהושתו עליו בגינן, והעובדה שלא היה בהן כדי להרתיעו מביצוע העבירה, וכן כי לא שיתף פעולה באופן מלא עם שירות המבחן.

באשר לבן-חיים, שקל בית המשפט המחוזי לקולא את הודאתו וקבלת האחריות מצידו על מעשיו; את החלטתו לצרף תיקים נוספים התלויים ועומדים נגדו; וכן את בדיקת השתן שנמצאה נקייה מסמים. לחומרא נשקלו הרשעותיו הקודמות בעבירות סמים.

8. בהתייחס לעקרון אחדות הענישה, קבע בית המשפט המחוזי כי יש להתחשב גם בעונש שהושת על הרמן – 29 חודשי מאסר בפועל, מתוכם 18 חודשים בחופף לעונש אחר שנגזר עליו כך שבפועל יהא עליו לרצות 11 חודשי מאסר בפועל בגין התיק הפלילי מושא כתב אישום זה. צוין כי חלקו של גיא בעבירה המשותפת קטן מזה של הרמן, בעוד שחלקם של אלימלך ובן-חיים זהה לחלקו של הרמן באישום המשותף לשלושתם.

בית המשפט המחוזי יצר מדרג ענישה בין שלושת המערערים בשים לב לעברם הפלילי ולנסיבותיהם האישיות. כך, נקבע שעל אלימלך יושת העונש החמור מבין השלושה, לאור עברו הפלילי "החמור יותר באופן משמעותי" והעובדה שהעבירה בוצעה בשעה שתלוי ועומד נגדו עונש מאסר על תנאי בר הפעלה. כן נקבע כי על בן-חיים יושת עונש חמור יותר בהשוואה לגיא, זאת לאור גילו הצעיר יחסית של האחרון והעובדה כי לקח חלק פעיל בהליך השיקום.

9. בסופו של דבר גזר בית המשפט המחוזי על גיא עונש מאסר בפועל למשך 10 חודשים. על בן-חיים הושת עונש מאסר בפועל למשך 13 חודשים וכן הופעל עונש פסילת רישיון נהיגה על תנאי למשך שלושה חודשים, שנגזר עליו בת"פ 19164-05-12 (בית משפט השלום בפתח-תקוה). על אלימלך נגזר עונש מאסר בפועל למשך 15 חודשים, וכן הופעל בעניינו עונש מאסר על תנאי למשך 4 חודשים, במצטבר, כך שיהא עליו לרצות עונש מאסר בפועל של 19 חודשים.

כמו כן גזר בית המשפט המחוזי על שלושת המערערים עונש מאסר על תנאי של 8 חודשים למשך שלוש שנים, לבל יעברו עבירה לפי פקודת הסמים, למעט החזקת סם לשימוש עצמי בלבד; עונש מאסר על תנאי של 30 יום, למשך שלוש שנים, לבל יעברו עבירה של החזקת סם לשימוש עצמי בלבד; וכן קנס בסך 5,000 ש"ח או 30 ימי מאסר תמורתו לגיא וקנס בסך 3,000 ש"ח או 25 ימי מאסר תמורתו לאלימלך ובן-חיים.

תסקירי שירות המבחן המשלימים

10. במסגרת ההליך לפנינו הוגשו תסקירים משלימים בעניינם של שלושת המערערים. בעניינו של אלימלך אשר נדון בנפרד, הוגש עדכון נוסף לתסקיר המשלים וזאת במהלך הדיון מיום 6.11.2018.

11. במסגרת התסקיר המשלים בעניינו של גיא התרשם שירות המבחן אף כעת באופן חיובי מהמערער, אך עם זאת, ציין כי הלה לא הגיע למספר מפגשים ב"קבוצת המעצרים" וכי סירב להשתלב בטיפול נוסף, ועל כן לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית בעניינו.

מהתסקיר המשלים בעניינו של אלימלך עולה כי שירות המבחן התרשם שרצונו של אלימלך להשתלב בטיפול מבוסס בעיקר על הרצון להימנע מעונש מאסר. משכך, לא בא שירות המבחן בהמלצה לתוכנית טיפולית מתאימה בעניינו.

מהתסקיר המשלים בעניינו של בן-חיים עולה כי חל שיפור מסוים בתפיסותיו, אשר בא לידי ביטוי בשאיפותיו לנהל אורח חיים תקין, אך משהלה שלל כל צורך בהתערבות טיפולית, לא בא שירות המבחן בהמלצה שיקומית בעניינו.

תמצית טיעוני הצדדים

12. טיעוני המערערים מתמקדים באי-יישומו של כלל אחדות הענישה בעניינם. כך, גם ביחס למדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, וגם ביחס לעונש שהושת על הרמן, אשר על אף שהיה "הרוח החיה מאחורי העבירה", כלשון המערערים, ואף הורשע באישומים נוספים, הושתו עליו בפועל 11 חודשי מאסר בלבד בגין העבירות מושא כתב האישום דנן, וזאת בהשוואה לעונשי המאסר החמורים יותר שהושתו על המערערים.

13. גיא טוען בנוסף, כי יש לאמץ את המלצת שירות המבחן בעניינו ולהימנע מלהשית עליו עונש מאסר מאחורי סורג ובריח. בפרט נטען כי שגה בית המשפט המחוזי עת קבע מתחם ענישה החורג מהסכמת הצדדים במסגרת הסדר הטיעון וכי בקביעת מתחם זה התעלם מחלקו הקטן בביצוע העבירה.

עוד טוען גיא כי העונש שהושת עליו מחמיר יתר על המידה, ואינו נותן משקל ראוי למשך שהותו במעצר; להודאתו המהירה; לתהליך הטיפול אותו החל; לתסקיר המבחן החיובי בעניינו; וכן לנזק שיגרם לו כתוצאה ממאסר ממושך מאחורי סורג ובריח.

14. אלימלך מצידו מוסיף וטוען כי בקביעת מתחם הענישה ייחס לו בית המשפט המחוזי עבירה של קשירת קשר ועבירה של ביצוע עסקה אחרת בסם, בעוד שכתב האישום המתוקן ייחס לו עבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית בלבד.

באשר לקביעת העונש טוען אלימלך כי בית המשפט המחוזי לא שקל את נסיבותיו האישיות כפי שבאו לידי ביטוי בתסקיר שירות המבחן, אשר בגינן גם חלה התרופפות בשיתוף הפעולה שלו עם שירות המבחן.

15. בן-חיים טוען בנוסף כי בית המשפט המחוזי לא נתן משקל ראוי להודאתו המלאה; לנסיבותיו האישיות; וכן לעובדה כי נטל חלק בהליך שיקומי עובר להגשת הערעור.

כמו כן טוען בן-חיים כי שגה בית המשפט המחוזי משהפעיל את עונש פסילת רישיון נהיגה על תנאי למשך 3 חודשים. לטענתו, התנאי כלל אינו עומד עוד ותוקפו חלף.

16. המשיבה מצידה סומכת את ידיה על גזר דינו של בית המשפט המחוזי וטוענת כי יש לדחות את הערעורים.

באשר למדיניות הענישה הנוהגת טענה המשיבה כי העונש שהושת על המערערים, לרבות בן-חיים, הולם את מדיניות הענישה הנוהגת כפי שזו הונחה בפני בית המשפט המחוזי.

בהתייחס לטענת היעדר אחידות הענישה, טוענת המשיבה כי העונש שהושת על הרמן הוא 29 חודשי מאסר בפועל וכי אין לייחס משמעות לכך שחלק גדול מהעונש הושת בחופף לענישה אחרת. משאלו הם פני הדברים, הרי שקיים פער משמעותי בין הענישה שהושתה על הרמן בגין כלל העבירות שביצע לבין העונשים שהושתו על המערערים. בנוגע לפער בענישה בין גיא להרמן, נטען עוד כי חלקו של גיא בביצוע העבירה היה משמעותי, כך שהעונש שהושת עליו הוא ראוי ואף מקל עמו.

עוד נטען כי בית המשפט המחוזי לא חרג מההסכמות שנקבעו בהסדר הטיעון, שכן העונש שהטיל בית המשפט על גיא בסופו של דבר מצוי בתוך טווח הענישה המוסכם.

בנוגע לאלימלך נטען כי לא היתה כל טעות בגזר הדין. בית המשפט המחוזי לא ייחס לו כל עבירה נוספת, אלא ציטט את האמור בכתב האישום המתוקן.

דיון והכרעה

ערעורו של גיא (ע"פ 1548/18)

17. הלכה היא כי ערכאת הערעור לא תתערב בחומרת העונש הנגזר על ידי הערכאה הדיונית, אלא בנסיבות חריגות, בהן נפלה טעות מהותית ובולטת בגזר הדין, או מקום בו העונש שהוטל על המערער חורג באופן קיצוני מרמת הענישה המקובלת במקרים דומים.

במיוחד נכונים הדברים כאשר מדובר בגזר דין המצוי בטווח הענישה עליו הסכימו הצדדים במסגרת הסדר טיעון, שאז "נדרשות נסיבות מיוחדות וחריגות עוד יותר כדי להצדיק את ההתערבות בעונש שנגזר" (וראו: ע"פ 512/13 פלוני נ' מדינת ישראל (4.12.2013) (להלן: עניין פלוני)).

18. עניינו של גיא, בפרט לאור הסדר הטיעון אליו הגיע, במסגרתו הוסכם כי המשיבה תטען לעונש מקסימלי של 10 חודשי מאסר בפועל, אינו נמנה עם מקרים חריגים אלו.

19. אין בדינו לקבל את טענתו של גיא לפיה חרג בית המשפט המחוזי מן ההסכמות בהסדר הטיעון, בכך שקבע את הרף התחתון של מתחם הענישה על 10 חודשים.

אין בקביעת טווח ענישה מוסכם על ידי הצדדים כדי להשפיע על קביעת מתחם הענישה ההולם בגין ביצוע העבירה. בית משפט זה עמד לא אחת על ההבחנה בין טווח ענישה לבין מתחם ענישה. בעוד שטווח הענישה תלוי בהסכמת הצדדים ונקבע על ידם, ומבטא את כוח המיקוח שלהם בנסיבות העניין, מתחם הענישה נקבע על ידי בית המשפט, ומהווה הכרעה נורמטיבית של הערכאה הדיונית בנוגע לעונש הראוי בגין ביצוע עבירה בנסיבות מסוימות (וראו: ע"פ 2745/18 אבו שארב נ' מדינת ישראל, בפסקה 14 (8.8.2018) (להלן: עניין אבו שארב); ע"פ 921/17 זעילה נ' מדינת ישראל, בפסקה 16 (28.5.2017) (להלן: עניין זעילה); עניין פלוני).

זאת ועוד, לא רק שבית המשפט אינו כבול להסכמות הצדדים בעת קביעת מתחם הענישה, אלא אף ראוי כי יקבע מתחם זה בנפרד מהסכמות אלו, וזאת כדי

לאפשר את בחינת הסדר הטיעון לאור העונש ההולם בנסיבות העניין (עניין זעילה, בפסקה 17; עניין אבו שארב, בפסקה 14). לכן, בדין קבע בית המשפט המחוזי מתחם ענישה שאינו תלוי בטווח הענישה עליו הסכימו הצדדים.

יתירה מזאת, והיא העיקר. בחינת עניינו הפרטני של גיא מעלה כי בית המשפט המחוזי גזר עליו עונש אשר לא חורג מטווח הענישה עליו הסכימו הצדדים, ולכן אין בטענה זו כדי לסייע לגיא בערעורו.

20. בנוסף, לא שוכנענו כי מתחם הענישה בעניינו של גיא וכן העונש שנגזר עליו חורגים ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים.

גיא הורשע בעבירה של ייבוא סם מסוכן, עבירה המצויה במדרג חומרה גבוה. פעולותיו במסגרת ביצוע העבירה מלמדות על מידה רבה של תחכום והבנה לגבי מעשיו. גיא נסע במיוחד ליוון, אסף חבילה מחולקת ומוסלקת המכילה לא פחות מ-10,000 זרעי סם מסוכן, ולאחר מכן הטמינה בין חפציה של חברתו, תוך שהטעה אותה לחשוב כי מדובר במתנה לאחייניו. בניגוד לטענתו, אין מדובר בבלדרות גרידא, אלא בלקיחת חלק פעיל בשרשרת עבירת הייבוא.

לאור דברים אלו, אין לקבל את טענתו של גיא ביחס להיעדר האחידות שבין העונש אשר הושת עליו לבין זה שהוטל על הרמן, בהתחשב בחלקו של כל אחד מהם בביצוע העבירה. פעולותיו של גיא היוו חלק משמעותי מביצוע העבירה, ואין בעובדה כי היה זה הרמן אשר תכנן לכאורה את ביצועה כדי להפחית מהחומרה שבמעשיו של גיא.

מהטעמים המפורטים לעיל, אנו דוחים את ערעורו של גיא (המערער בע"פ 1548/18).

ערעורם של אלימלך ובן-חיים (ע"פ 1619/18 ו-ע"פ 2604/17)

21. לעומת זאת, מצאנו לנכון להקל במידת מה בעונשם של אלימלך ובן-חיים, וזאת לאור הסטייה מעקרון אחידות הענישה בעניינם.

22. בהיבט האחד, מחייב עקרון אחידות הענישה מבט כולל, הבוחן את הענישה בנסיבות העניין ביחס לענישה במקרים דומים, כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין,

התשל"ז-1977. בהיבט השני, עקרון זה מחייב לבחון את מידת העונש גם ביחס לענישה שהושתה על כל אחד מהמעורבים במסגרת אותה פרשה עבריינית, כך שמדרג הענישה ישקף את חלקם היחסי של כל אחד מהעבריינים בפרשה.

נבחן כעת את השפעתו של עקרון אחדות הענישה – על שני היבטיו – בעניינם של אלימלך ובן-חיים.

23. בענייננו, מדובר בעבירת החזקה של סם מסוכן מסוג קנבוס שלא לצריכה עצמית בלבד, בכמות של 49.60 גרם. בית המשפט המחוזי צדק בציינו כי כמות הסם וסוגו מהווים נסיבות מקלות בעבירה דנן. בחינת הפסיקה הרלוונטית מעלה כי אף הענישה הנוהגת בעבירה זו נמוכה מכפי שקבע בית המשפט המחוזי בעניינם של אלימלך ובן-חיים.

24. אף בחינת מדרג הענישה בין השותפים לעבירה מלמדת כי העונש שהוטל על אלימלך ובן-חיים חורג לחומרא מהמדרג הראוי על פי חלקם של כל המעורבים בביצוע העבירות.

25. כמתואר לעיל, העונש שהושת על אלימלך ובן-חיים היה חמור מהעונש שהוטל על הרמן בגין התיק הפלילי מושא הערעור שבפנינו.

הרמן היה שותף לעבירות שאר המערערים, ואף הורשע בעבירה נוספת. לאחר חפיפת עונש המאסר שהושת עליו בתיק זה עם עונש מאסר שהוטל עליו במסגרת תיק אחר, יוצא אפוא שיהא עליו לרצות 11 חודשי מאסר בפועל. ואולם, על אלימלך ובן-חיים הושת עונש של 15 ו-13 חודשי מאסר בפועל בהתאמה, וזאת בגין הרשעה בגין עבירה אחת שביצעו יחד עם הרמן.

זאת ועוד, הפער בין העונש שהושת על גיא לבין העונש שהושת על אלימלך ובן-חיים חורג אף הוא מעקרון אחדות הענישה. גיא הורשע בעבירה חמורה יותר – ייבוא סם מסוכן בכמויות גדולות הרבה יותר, בעוד שאלימלך ובן-חיים כלל לא הורשעו בעבירה של ייבוא הסם. על אף זאת, יוצא אפוא שהעונש אשר נגזר על גיא נמוך מהעונש שנגזר על אלימלך ובן-חיים.

26. לנוכח האמור, מצאנו לנכון להקל בעונשם של אלימלך ובן-חיים כך שיהלום את עקרון אחדות הענישה.

27. באשר למדרג הענישה בין אלימלך לבן-חיים, סומכים אנו את ידינו על הנמקתו של בית המשפט המחוזי, בפרט לגבי ההבדל המשמעותי בעברם הפלילי, והעובדה שאלימלך ביצע את העבירה שעה שתלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי בר הפעלה.

28. לבסוף יצוין כי לא קיבלנו את טענתו של בן-חיים לפיה שגה בית המשפט המחוזי עת הפעיל את עונש פסילת רישיון הנהיגה למשך 3 חודשים. התנאי אכן עמד בתוקפו ביום ביצוע העבירה, הוא היום הקובע לעניין הפעלת התנאי בהתאם לסעיף 36(ג) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

29. סוף דבר, אנו דוחים את ערעורו של גיא (ע"פ 1548/18), ומקבלים באופן חלקי את ערעורם של אלימלך (ע"פ 1619/18) ובן-חיים (ע"פ 2604/18) כך שעונשם יעמוד על 13 ו-10 חודשי מאסר בפועל בהתאמה. שאר רכיבי הענישה, לרבות הפעלת המאסר על תנאי בעניינו של אלימלך, יישארו בעינם.

על המערערים להתייצב ביום 13.12.2018 לתחילת ריצוי עונשם בבימ"ר ניצן, לא יאוחר מהשעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותם תעודת זהות או דרכון. על המערערים לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס בטלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

ניתן היום, כ' בכסלו התשע"ט (28.11.2018).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט